

Húsvét Szent Háromnapja

Nagycsütörtök – Esti szentmise

Kiv 12,1-8.11-14 * 1Kor 11,23-26 * Jn 13,1-15

Nagycsütörtök olyan mélységesen megjelöli a Krisztus-hívő lelkét, érzésvilágát, de még a testét is, hogy ne is merjen vállalkozni senki se papságra, se szüzi életre, se házasságra anélkül, hogy bele ne merült volna a mai estén és éjszakán megnyilatkozó misztikus szerelembe, annak a titoknak végtelen gazdagságába, hogy a mi Urunk, Jézus *szeretetének legnagyobb jelét adta*. Az Úr vacsorájának bensőséges édessége és a véres haláltusa magánya összetartozik. Ez az igazi szeretet ára, s ha a szereteté, akkor az embersége is. Légy pap vagy szerzetes, házas vagy egyedülálló, ha életedben nincs jelen ez a felbonthatatlan szeretetszövetség és ugyanakkor a végsőkig való magára hagyatottság és a vérrel verítékezés lehetősége, még nagyon az elején tartasz a Krisztus-követésnek. Jó azt tudatosítanunk magunkban, hogy a gyertyafényes, meghitt templomi virrasztás mögött valójában életünk legsötétebb órái húzódnak.

Mosni kezdte tanítványainak a lábát. Szellemünk és szívünk mindig lemarad az igazán jelentős történekek főséges nagyságához, drámaiságához képest. Péter és a többi apostol csak az Úr Jézus halottaiból való feltámadása után visszatekintve érezhette át ennek az estének és történéseinek egyedülálló voltát. Így vagyunk mi is mindannyian. Csak halálunk után, amikor eláraszt bennünket a dicsőség világossága, fogjuk megpillantani földi életünk eseményeit, többek között ezt a mai napot is, és látjuk, hogy Isten szent Fia nem a lábunkat, hanem a szennyes lelkünket, legbenső énünket mosta meg. Látni fogjuk, hogyan kezdte mosni első büntudatunk és szentgyónásunk óta, és hogyan mosta utolsó gyónásunkig, és mi még csak nem is szabadkoztunk, mint Péter. Szinte természetesen vettük, hogy van szabadulás a bűntől, amit a világ nem ismer, hiszen csak az önfelmentés hazug ideológiáiról és pszichológiai praktikáiról tud.

„*Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!*” Jöjj el, Szentlélek, és segíts rajtam! Egyedül te ismered Isten mélységeit és az én mélységeimet is. A mai nap legszebb titka éppen a két mélység találkozása. Itt most a végtelen isteni mélység az emberi mélységet, az én elesettségem mélységeit hívja, szólítja. Segíts, Szentlélek, hogy meg tudjam köszönni mindazt, amit ezen az estén kapott az Anyaszentegyház: az apostolok utódait, a püspököket és a papokat, a szentmisét, a szentáldozást, és a megmaradó krisztusi jelenlétet az oltáriszentségben. Nincsenek szavak megköszönni azt a végtelen, szerelmes isteni gyöngédséget, melyet ez a legszentebb szentség jelent. Emiatt otthon nekem ez a világ. Elvonulnak lelki szemeim előtt szentségimádásaim oltárai – gyermekkoromtól mostanáig. Micsoda gyönyörűsége belső történet ez! Miért nem ismeri föl ezt a titkot az emberiség? Majd felismeri az utolsó nap éles ragyogásában mint elszalasztott legnagyobb kegyelmet, és akkor, és éppen ezért

„*sírásunk mégegyszer fölszabadítja a tengert,
mielőtt asztalhoz ülnénk.*”

(Pilinszky János)

Majd halálfélelem vett erőt rajta, és még állhatatosabban imádkozott: verejtéke mint megannyi vércsepp hullott a földre. Megfosztják az oltárokat díszeitől, mert Isten oltárát, Jézus arcát véres veríték borítja. Az apostolok alszanak, míg az Isten Fia szenved. Ez az alvás jellemző ránk; nem bírjuk elviselni, felfogni Isten szenvedését, és félünk Isten szeretetétől.

Jézus ártatlan emberi akarata is vérrel verítékezés árán igazítható az Atya akaratához, hát akkor hogyan lenne nekem is nehéz egész vallási életem, hitem legnagyobb feladatát megvalósítani: Isten szent akaratába belevetni akaratomat? Jézus azonban kiérdemelte nekem, hogy ne legyen olyan nehéz. Ő egyedül szenvedett – én nem vagyok egyedül: ő maga van velem, bennem. Édes titok ez!

„Virraszatok és imádkozatok, hogy kísértésbe ne essetek!” Virrasztani és imádkozni: egy és ugyanaz. A test imádsága a virrasztás, a lélek virrasztása az imádság. Testestül-lelkestül kell megnyílni Isten előtt: ez a győzelem útja minden kísértés felett. A mai éjszakán a legnagyobb kegyelmet kérem: a mindhalálíig tartó állhatatosságot... Azt kérem, hogy amikor elérkezik az én magamra hagyatottságom és gyötrődésem órája, Olajfák hegyi éjszakámban ragyogjon az én fénylő csillagom, Krisztus, és vele tudjam mondani: „Atyám, legyen meg a te akaratod... Bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek...”